

Årsberetning for Den Danske Israelsmission Århus den 25. marts 2006

Af formanden Kai Kjær-Hansen

Vi vil – som vi plejer ved vore årsmøder – først mindes de venner af Israelsmissionen, som siden sidste årsmøde er afgang ved døden. Hermed tilkendegiver vi vores respekt og taknemmelighed mod dem, som – ofte gennem et langt liv – har vist troskab mod Israelsmissionens sag. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse venner af Israelsmissionen. *Æret være deres minde!*

100-års jubilæum

Årsmødets tema er *Guds land – Guds folk – Guds kirke*. Med det i baghovedet vil jeg kort spejle Den Danske Israelsmission anno 2005-2006 i nogle begivenheder, som fandt sted i anno 1905-1906 og som var førstegangs-begivenheder. Der er således tale om 100-års jubilæum:

“Grundbestemmelserne for den danske Israelsmission” blev vedtaget i 1906. Første årsmøde blev afholdt i 1906. De første to missionærer indvies i efteråret 1905, og den ene når først sit arbejdsområde i 1906. Med egne “udsendinge” er der skabt behov for et eget “blad”, idet der nu er noget at skrive om; det første ”blad” udgives i 1905-06; med “egne” udsendinge skulle “komiteen” for Den danske Israelsmission” forholde sig til “problemer” af principiel art.

Formålsparagraf i 1906 og i 2006

I 1906 lyder paragraf 1: “Den danske Israelsmission’ er en Sammenslutning indenfor den danske Kirke, der har til Formaal at bringe evangeliet til Israels Folk.”

I dag lyder formålsparagraffens første led: ”Den Danske Israelsmissions formål er: at bringe evangeliet om Jesus Kristus til jøderne.”

Lignende paragraffer havde dengang fx flere tyske selskaber samt Den Svenske Israelsmission.” Flere af disse har *brudt* med det oprindelige formål.

På den baggrund er jeg glad for at fejre et sådant 100-års “paragraf-jubilæum”. Hovedformålet er stadig at bringe evangeliet til jøderne, Israels folk.

Årsmøde i 1906 og i 2006

Den Danske Israelsmission blev stiftet i 1885. Men det første årsmøde fandt først sted i april 1906, i Odense. Missionær Philemon Petri, der var jøde og var kommet til tro på Jesus, talte ved aftensmødet. Dengang boede han her i Århus. En af hans pointer var, at det er “Synet af levende Kristendom”, der vækker jøders interesse for evangeliet. Han gengav en samtale, han havde haft med en ortodoks jøde her i Norden. Her ordvekslingen. Petri er den, der spørger:

“Hvad synes De om de kristne?”

“Godt.”
“Har De altid syntes saa?”
“Nej, ikke i Polen!”
“Hvorfor?”
“Nej, der var jo ingen kristne.”
“Er der da det her?”
“Ja, for jeg har kunnet se, at de har kunnet elske. De elsker mit Folk og min Bibel.”

Ved dette 100-års årsmøde-jubilæum udfordrer Petris ord stadig. Måske lidt naivt formuleret. Og dog! Vi kan have forskellige vurderinger af forhold, der falder ind under temaet *Guds land – Guds folk – Guds kirke*. Og det kan vi leve med. Men Israelsmission er kendetegnet ved kærlighed til Guds folk og “deres” bibel. Den hebraiske bibel (= “vort” GT) fortæller, at alle mennesker er skabt i Guds billede. Vores kærlighed til Israel betyder derfor ikke, at vi ønsker at skabe had til palæstinensere – et tema, jeg ofte har været inde på ved de seneste årsmøder.

Motto i 1906 og i 2006

Israelsmissionens første ”blad” – og første nummer – udkom kort tid før julen 1905. Men årgangen 1906 kaldes alligevel *første* årgang – så vi snyder ikke ved i 2006 at fejre 100-års blad-jubilæum. I 1906 kom det i seks numre, som det gør i 2006. Det skyldes nu ikke, at vi på dette punkt vil efterligne de gamle; det skyldes P&T og bortfald af portostøtte! I 1906 agiterede man for at gøre bladet kendt. Det samme gør vi med Israelsmissionens Avis i 2006.

Fra første årgang stod der på forsiden: “Brødre! Mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for Israel er om deres Frelse (Rom 10,1).” Oversættelsen er i dag en anden, men stadig citeres Paulus’ ord på forsiden af Israelsmissionens Avis: “...af hele mit hjerte ønsker jeg og beder til Gud om, at de må frelses (Rom 10,1)”.

Bønnen udtrykker i kort- og klartekst, hvad Israelsmission i bund og grund drejer sig om. Og hvad vi føler os forpligtet af: ”... at de må frelses”.

Når vi siger det, inddrager vi os selv. Vi har *alle* brug for *ham*, jøden Jesus fra Nazaret, *ham* som Israels Gud oprejste fra de døde, hvormed han godtgjorde, at Jesus var – og er – den unikke jøde.

At vi stadig tør – og vil – sige dette, forbavser en del. Vi gør det, selv om vi kender til kirkens forsyndelser mod det jødiske folk op gennem tiderne, kender til Luthers antisemitiske og fortegnede billeder af jøderne, ja, kender til Holocaust.

Der er meget smertefuldt at gøre op med. Men det er *ingen* fortegning at sige, at det ikke er os, der har fundet på, at evangeliet er for Guds folk. Her lytter vi til Jesus og de første Jesus-troende jøder.

Han og de virkede i *Guds land*; han og de proklamerede Guds gode nyheder for *Guds folk*; han og de udgjorde det nye tempel, *Guds kirke* bestående af jøder og ikke-jøder.

Mottoet på Israelsmissionens "blad" røg ud i 1962 i forbindelse med et nyt layout. Men det er næppe hele forklaringen. På det tidspunkt var der en del uenighed i landsstyret om, hvorvidt mission skulle afløses af dialog.

Missionslinjen blev – efter vanskelige drøftelser – fastholdt og er blevet profileret gennem Israelsmissionens Avis. At mottoet først blev genindført på forsiden af Avisen i 2003 skyldes en tilfældighed.

Problemer i 1906 og i 2006

Missionær Stefan Volf – den ene af de to første udsendinge – blev placeret i Galizien, der den gang hørte til Østrig. I de år gik de missionsteologiske overvejelser på, om der skulle drives direkte eller indirekte mission over for jøder. Det var ikke et spørgsmål om, hvorvidt jøder havde behov for evangeliet, men om metode. Ved den indirekte metode ville man bygge evangeliske kirker, som med levende kristne ville tiltrække jøder, mente man. Israelsmissionens komite kunne godt leve med, at Volf stod for det synspunkt, men ikke med at han offentligt i 1906 forkastede den direkte missionsmetode. Israelsmissionens egen missionær, Petri, mente også, som nævnt, at levende kristendom kunne tiltrække jøder, men han gik ind for direkte mission.

Og her er vi ved noget karakteristisk for Israelsmissionens ledelse for 100 år siden. Volf fik mundkurv på med hensyn til offentligt at kritisere dem, der gik ind for direkte mission. Men han havde frihed til at arbejde for Israels frelse ud fra sin personlige overbevisning – og også skrive herom, hvilket han ofte gjorde. I metodespørgsmål var der højt til loftet.

Et andet spørgsmål, som blev drøftet på årsmødet i 1906, var, om komiteen gik ind for dannelse af specielle jødekristne menigheder. Professor Frederik Torms svar er karakteristisk: i egne, hvor der er få jødekristne, er det naturligt, at de slutter sig til de bestående kristne menigheder. Men, fortsætter han: "Jeg glæder mig til den Dag, en jødekristen Menighed kan dannes, men er ikke opsat paa at faa noget saadant frem, før Guds Aand tydeligt viser om den Vej; thi ogsaa den kan rumme store Farer."

Igen: Problemet drøftes; der er plads til forskellige meninger og højt til loftet; løsningen på et sådant vigtigt spørgsmål formuleres ikke i en snæver lovparagraf, som alle har at rette sig efter, hvad enten man er med i komiteen eller ven af Israelsmissionen. Der er plads til forskellige *meninger* om, hvordan Israel bedst hører evangeliet og hvordan jødekristne organiserer sig.

Og det gælder også spørgsmålet om den dengang frembrydende zionisme. Et godt eksempel er fra 1916 i forbindelse med "bladets" dækning af det skandinaviske Zionistforbunds anden konference i København. Redaktøren anmærker: "I Anledning af denne Kongres bringer vi her i Bladet to Stykker, der udmærket udfylder hinanden."

I den ene artikel hævdes synspunktet: “Ingen, som kender sin Bibel, vil kunne undlade *netop* i Zionismebevægelsen at se en vidunderlig Opfyldelse af Skriftens Profetier om dette Guds gamle udvalgte Folk.” Hele skriften varsler, siges det, “en Samling og Genoprejsning af Israels Folk hen imod de sidste Tider ...”

I den anden artikel hævdes, at zionismen mangler Guds ånd, og at den udelukkende er en national bevægelse. Den kan muligvis blive brugt af Gud som middel til et stort mål, “men selve Maalet er den ikke.” Måske vil zionismen bringe “Israel en ren jordisk og ydre Hjemkomst,” men ikke den åndelige ”Hjemkomst” til Gud.

Og hvad siger vi til noget sådant i 2006? Vi siger kort og godt: når det gælder meninger, er der stadig højt til loftet i Israelsmissionen. Der er plads til forskellige synspunkter. Hvad der binder os sammen er vor bøn og vort arbejde for, at Israel må frelses ved tro på Jesus.

Internationalt i 1906 og i 2006

I perioden 1895 til 1911 blev der holdt fem internationale konferencer om jødemission. Ved de fleste var der dansk deltagelse. Israelsmissionen var også med ved den, der blev afholdt – ja, gæt! – i 1906 i Amsterdam. Hvordan er det 100 år efter?

I de sidste mange år har DIM været medlem af to internationale organisationer, nemlig LEKKJ, forbogstaver på tysk som oversat til dansk står for Den Lutherske Europæiske Kommission for Kirke og Jødedom, samt LCJE, Lausanne Consultation on Jewish Evangelism (Lausanne-rådet for jødemission).

I år har vi imidlertid opsagt vort medlemskab af LEKKJ. Og med beklagelse. LEKKJ blev nemlig dannet i 1976 ved et møde i Christiansfeld. Dets første formand var Axel Torm, mangeårig formand for Den Danske Israelsmission. Går vi nu imod ham? Det mener vi ikke.

Fra første begyndelse var der i LEKKJ divergerende meninger om spørgsmålet dialog og/eller mission over for det jødiske folk. Men der var respekt over for dem, der stadig fastholdt, at kirken er forpligtet på at dele evangeliet med jøder, sådan som Torm gjorde det.

Siden 1987 har Vilhelm Værgen – også tidligere formand i DIM – repræsenteret os ved LEKKJ konferencerne. Ved et møde i Helsinki 1999 fremkom en udtalelse, hvor jødemission direkte blev afvist. Værgen, som måtte forlade mødet, før denne udtalelse blev vedtaget, protesterede efterfølgende i skarpe vendinger og hævdede, at det ikke blot var udtryk for en dårlig teologi, men en falsk teologi.

I min formandsberetning 2001 angav jeg, at vi vaklede med hensyn til vort medlemskab af LEKKJ, men at det ikke var udtryk for vaklen med hensyn til missionssyn. “Vi er med i LEKKJ for at påvirke andre med vores ja til Israelsmission,” sagde jeg.

Det har Værgen gjort på bedste vis og sammen med repræsentanter fra bl.a. Den Norske Israelsmission. Værgen har imidlertid meddelt, at han ikke længere kan afse tid til at repræsentere DIM i LEKKJ. Landsstyret har drøftet sagen indgående. Både Værgen og vi er enige om, at LEKKJ ikke længere fungerer som det forum, Torm var med til at danne. For vores beslutning har det ikke været uden betydning, at LEKKJ på det seneste har lagt klar afstand til missionsorganisationer, som evangeliserer fx i Tyskland, og som DIM glæder sig over og samarbejder med i LCJE.

Vi fortsætter vort medlemskab af LCJE. Her føler vi os godt tilpas. Ikke fordi LCJE udgør en homogen gruppe, når det fx gælder eskatologi og alt det, der falder ind under temaet *Guds land – Guds folk – Guds kirke*. Det diskuteres bravt. Strategier for, hvordan jøder bedst nås med evangeliet, er der også delte meninger om. Om Jesus-troende jøder – i diasporaen – skal organisere sig i egne menigheder eller indgå i de eksisterende kirker, er man heller ikke enig om. Men der er ét forhold, der ikke sættes til debat, og det er, at evangeliet også skal forkyndes for jøder.

Som basis for vort internationale samarbejde om *konkrete* projekter har vi valgt den såkaldte Willowbank-erklæringen om det kristne evangelium og det jødiske folk fra 1989. (Erklæringen kan læses på dansk på www.israel.dk/dim, og på engelsk på www.lcje.net/willowbank.html). Den indeholder et klart ja til mission over for jøder.

Vores generalsekretær har i en artikel for nylig i Kristeligt Dagblad – og med adresse til Muhammed-tegningerne i Jyllands-Posten og eftervirkningerne heraf – indsat “muslim” på nogle steder, hvor Willowbank-erklæringen taler om “jøde”. Hvad man end mener om disse tegninger: Som kristen kirke må det siges klart: Også muslimer har brug for evangeliet.

Ja, man kan faktisk sige, at når vi i Israelsmissionen gør gældende, at jøder har brug for evangeliet – det folk som historisk set står Gud nærmest – hjælper vi til med at fastholde vores kirke på, at alle – vi selv inklusive – har brug for det.

DIM var altså repræsenteret ved Amsterdam-konferencen for 100 år siden. Hermed tilkendegav man behovet for at være med i en større sammenhæng. Også selv om denne sammenhæng ikke var luthersk. “Grundbestemmelserne” fra 1906 anfører da også, at man vil samarbejde “med andre evangeliske Missionsvirksomheder blandt Jøderne”. Sådan gør vi også i 2006. Det fik de ikke røde knopper af i 1906, vi får det heller ikke. De fik – og vi får – inspiration.

Arbejdet i Israel og Danmark

I Israelsmissionens Avis og på Hjemmesiden er der løbende blevet orienteret om vort arbejde i Israel. Vi glæder os over, at vi fortsat kan støtte følgende arbejde:

- *Ebenezer-hjemmet* – det kombinerede pleje- og alderdomshjem i Haifa, hvor beboerne, hvad enten de er messianske jøder eller arabiske kristne, kan leve under trygge kår.
- *Bibelarbejdet* gennem bibelbutikkerne i Jaffo og Jerusalem – bibelspredning er stadig en vigtig del af mission.

- *Studerterarbejdet* – det nationale og internationale kristne arbejde på læreanstalterne.
- *Caspari Center i Jerusalem* – p.t. ved at stille arbejdskraft til rådighed for at producere det internationale tidsskrift *Mishkan*, som har Kai Kjær-Hansen som hovedredaktør og Bodil F. Skjøtt som sekretær; desværre ser Caspari Center sig ikke i stand til længere at stå for den praktiske side af projektet “Jøder i Østen”, hvis mål er at række evangeliet til israelere på rejse i Østen. Hvordan projektet skal køre videre er endnu uafklaret.
- *Musalaha* – forsoningsarbejdet mellem messianske jøder og palæstinensiske kristne; på Musalahas kontor i Jerusalem arbejder Louise Vibjerg Thomsen, som har vist stor kompetence med hensyn til at udforme ansøgninger til Dansk Ungdoms Fællesråd og Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling. I det forløbne år er der gennem disse danske organisationer tilgået Musalaha ret så betydelige beløb, dels til udviklingen af Musalahas ungdomsprogram og dels til forsoningsarbejde blandt kvinder.

Immanuel Kirken, Jaffo

Selv om Jan Mortensen stadigvæk holder nogle danske gudstjenester i Jerusalem, er hans hovedopgave at være præst for to menigheder i Immanuel Kirken i Jaffo, dels den hebraisktalende, der holder gudstjeneste om lørdagen, og dels den engelsktalende, der holder gudstjeneste om søndagen. Samtidig fungerer han som socialattaché ved den danske ambassade i Tel Aviv.

Det er første gang i den nyere historie, at en dansker er præst for en messiansk menighed i Israel, hvilket vi glæder os over. Bag ham står det nordiske samarbejde “Joint Mission to Israel”, som DIM også er medlem af.

Især glæder vi os over, at Jan Mortensen i det sidste års tid har kunnet fortælle om dåbsundervisning i Immanuel Kirken og om, at en håndfuld jøder har modtaget dåb.

Immanuel Kirken er den eneste protestantiske kirkebygning i Tel Aviv-området. Den tiltrækker omkring 5.000 besøgende om året, ofte jøder der aldrig før har været indenfor i en kristen kirke. Vicka Mortensen har medansvar for rundvisningen.

Sanne Dyssegaard Pedersen arbejder stadigvæk som volontør og er organistafløser og deltager også i kirkens ungdomsarbejde.

Arbejdet i Jerusalem

Hans-Ole Bækgaard er deltidsansat dansk præst i Jerusalem. Det med det “deltidsansatte” er det nu så som så med, idet han fra sin tiltrædelse i januar 2005 og indtil nu ikke har taget sig meget tid til sit forskningsprojekt, men mest har koncentreret sig om menighedsarbejdet.

Der holdes to danske gudstjenester om måneden med en pæn stigning i antallet og med et gennemsnit på 25 deltagere. Desuden holdes der et stort antal åbent-hus- arrangementer med bibelstudier og foredrag; endvidere guidede ture i og uden for Jerusalem – med

Bibelen som guidebog. Og meget andet – godt bistået af volontører, siden sommeren 2005 af Filip Kildeholm Jensen.

Desuden er Hans-Ole Bækgaard involveret i Meet-The-People-programmet, som IU-formanden vil fortælle nærmere om.

Vi glæder os også over, at der med jævne mellemrum arrangeres besøg i forskellige messianske menigheder i Jerusalem. Og at unge danskere på besøg i Israel også gennem den danske menighed får lejlighed til at møde palæstinensiske kristne.

Det danske menighedsarbejde i Jerusalem støttes af Dansk Sømands – og Udenlandskirker (DSUK), med hvem der lige er blevet lavet en ny samarbejdsaftale.

Lejligheden i Jerusalem

Sidste år kunne jeg meddele, at der var hensat et større beløb til køb af den lejlighed, vi på daværende tidspunkt lejede. Trods store anstrengelser måtte dette opgives, fordi det ikke lykkedes os at få de fornødne tilladelser i hus. Efter at have skiftet sagfører ser tingene nu lidt lysere ud, selv om der stadigvæk er uafklarede spørgsmål vedrørende et eventuelt køb.

Men præst og volontør er nu ikke uden tag over hovedet. De bor i en anden lejlighed i samme opgang som før – og i øvrigt i den opgang, hvor Caspari Center har to lejligheder.

Volontører

I Israel har seks volontører arbejdet for Israelsmissionen eller Israelsmissionens unge siden sidste årsmøde. Alle har de ydet en god indsats.

Hjemkommet i 2005 er

Lise og Jakob Nielsen: Kirkevolontør Jerusalem og studenterarbejde

Simon Nedergaard Olesen: Kirkevolontør Jerusalem/volontør Caspari Center

Stadig arbejdende er

Sanne Dyssegaard Pedersen: Volontør og organistafløser, Jaffo.

Louise Vibjerg Thomsen: Sekretær ved Musalaha, Jerusalem.

Filip Kildeholm Jensen: Kirkevolontør, Jerusalem.

Sanne og Louise er om noget “langtidsvolontører”, hvilket vi udtrykker vor taknemlighed over.

Information om Israelsmissionen

Israelsmissionens Avis udkom i 2005 med seks numre, en nedskæring i forhold til tidligere år på grund af delvist bortfald af portostøtte. Avisen blev trykt i et oplag på 5.100 ex. Birger Petterson, Skjern, yder fortsat på frivillig basis redaktøren stor hjælp.

Israelsmissionens Hjemmeside, som deles med IU, har fået et ansigtsløft. Der arbejdes fortsat på at gøre den endnu bedre med de ressourcer, der nu engang er til rådighed.

Nyt fra Jaffo redigeres af Jan Mortensen og udsendes med jævne mellemrum og fortæller om arbejdet ud fra Immanuel Kirken i Jaffo.

Nyt fra Jerusalem redigeres tilsvarende af Hans-Ole Bækgaard og fortæller om arbejdet i Jerusalem.

Ved henvendelse til Israelsmissionens sekretariat kan man få disse nyhedsbreve tilsendt, enten på mail eller med posten.

Sekretariat, medarbejdere og volontører

Israelsmissionen er et lille dansk missionsselskab. Sekretariatet er – hvad angår bemanning – ringe. Men ikke ringe, når det drejer sig om arbejdskraft. Og slet ikke ringe, når man fx tænker på, hvad generalsekretær Heinrich Pedersen påtager sig af opgaver, som større missionsselskaber har ikke-generalsekretærer til at tage sig af. Foruden at varetage en generalsekretærs funktioner her i landet har Heinrich Pedersen med ihærdighed – og på DIMs vegne – internationalt været med til fx at præge de igangværende diskussioner om Ebenezer-hjemmets fremtid med hensyn til brugerbetaling samt repræsenteret DIM ved internationale møder for “Joint Mission to Israel” – det nordiske samarbejde, som især fokuserer på arbejdet ud fra Immanuel Kirken i Jaffo.

Miriam Vibjerg fungerede indtil december 2005 som deltidsansat kontorassistent. Da IU havde behov for yderligere arbejdskraft, blev Jeanette Wind ansat som volontørkoordinator til at aflaste IU’s ungdomssekretær Ulrik Jensen. Jeanette Wind er en gammel kending af Israelsmissionen; som bl.a. i 2002-3 deltog i projektet “Jøder i Østen”.

Bodil F. Skjøtt er deltidsansat som konsulent og Kai Kjær-Hansen deltidsansat som redaktør mv. En række opgaver varetages af såkaldte arbejdsgrupper for at aflaste sekretariatet; disse grupper består såvel af folk i som uden for landsstyret. Vi har stadig brug for frivillig indsats.

Israelsmissionens landsstyre

Til Israelsmissionens landsstyre skulle der i år vælges to personer, den ene af Israelsmissionens medlemmer. Ved fristens udløb var der kun opstillet én kandidat, nemlig Ólafur Felix Ólafsson, som hermed er genvalgt.

Som landsstyrevalgt medlem blev det til genvalg for Hanne Skjølstrup Mikkelsen, som i landsstyret repræsenterer Israelsmissionens Unge.

Landsstyret er således uændret i forhold til sidste årsmøde og består af følgende medlemmer: Kai Kjær-Hansen (formand), Flemming Markussen (næstformand), Henning Lysholm Christensen, Peter Østergaard Jacobsen, Hanne Skjølstrup Mikkelsen, Jørgen Hedager Nielsen, Erik Nikolajsen og Ólafur Felix Ólafsson.

Ny konstituering for landsstyret vil finde sted ved førstkommande møde i august.

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge

IU's formand, Lene Jensen, skal efterfølgende give sin formandsberetning. Sammen med IU's ungdomssekretær Ulrik Jensen deltager hun i landsstyrets møder og gør IU's sag gældende her. IU er en selvstændig bevægelse med egen økonomi (bedre end DIMs) – fordi de sammen med andre danske ungdomsbevægelser modtager offentlig støtte. Men hvor er jeg glad for, at vi har samme basis og samme vision. Og der er ingen antydning af, at vi ikke i det kommende år skulle fortsætte det gode samarbejde om en række projekter og volontører.

Økonomi og årsregnskab 2005

Budgettet for 2005 var på ca. 1,8 millioner kroner. Budgetteret underskud var på omkring 60.000 kroner. Og hvad blev så resultatet? Et underskud på ca. 30.000 kroner. Så – hvis man anlægger en positiv vinkel: i forhold til budgettet er det jo godt nok. Hvis man anlægger en realistisk vinkel: i længden kan man naturligvis ikke leve med et underskud. Det er en ringe trøst, at så at sige alle danske missionselskaber kæmper med lignende problemer.

Gennem Israelsmissionens Avis og direct mails har vi i 2005 gjort vor sag kendt – og uden aggressive indsamlingskampagner. En del af vore indtægter kommer fra mødevirksomhed; vi magter at holde flere møder! Der kommer penge ind fra kirkekollekten på 10. søndag efter trinitatis – Israel-søndagen; der kunne komme flere! En tiendedel af indtægterne kommer fra gavebreve; hvis vi bare kunne få flere!

Udfordringen er naturligvis, at vi får flere venner. Den bedste måde er, at venner skaffer venner. Og at venner skaffer møder, kirkekollekt, gavebreve osv.

Under alle omstændigheder: tak til Israelsmissionens venner for støtten i 2005!

Interesserede kan rekvirere regnskabet fra sekretariatet.

“... at de må frelses”

Missionær Petri talte – som nævnt – ved årsmødet i 1906. Han arbejdede utrætteligt for Israels frelse. Ofte havde han drømt om at få lov til at besøge Palæstina. Det blev til virkelighed i 1924, hvor han kunne ledsage sin datter og svigersøn og to børnebørn til Jerusalem, idet svigersønnen var blevet ansat til tjeneste dér af Den Norske Israelsmission.

Petri nåede frem til Jerusalem – og døde straks dér. Israelsmissionen får telegrafisk besked herom og skriver i “bladet”: ”Altsaa har han naaet sine Længsels Maal. Og den kristne Israelit skal stedes til Hvile i Fædreens Jord og nær ved det Golgatha, hvor han havde fundet Hjærtets Fred.”

En passende afslutning til mit bidrag om årsmødets tema: *Guds land – Guds folk – Guds kirke.*

På forhånd: Glædelig påske!

Det betyder også: Fortsat glædelig jødemission!

Der *er* jøder, der i dag kommer til tro på den korsfæstede og opstandne Jesus.

Tak til Israelsmissionens venner for støtte til, at evangeliet om jøden Jesus fortsat kan lyde blandt Israels folk.